

En l'últim concert d'Al Tall a Gandia/ Bon any

Regolaven els indrets inesborrables del record al ritme de les cadencioses cançons del temps que t'havia conformat. Mentrestant, senties els batecs compartits de la banda sonora del país que hem anat fent a desgrat de tants panys i forrellats que l'emmudeixen ara i adés.

A l'acabar, sense pressa, la llum dels anys viscuts resplendia mentre saludàveu el germà de l'amic, que reviscola incansable després del tràngol, i acarona l'amiga que lluita aferrissadament per una vida que li pertany i es mereix. Un poc més enllà, indecís, amb l'esguard de la lucidesa esquiva dels que han vist la cruesa de l'existència, t'adonares d'aquell amic, testimoni del primer recital al Gesmil, quan l'alenar del món començava a emplenar-li el cor. I, després, sentires al teu endins el sentiment de la dolorosa absència, el de la companya que acaba de perdre el seu ser estimat i a qui les brases de la memòria li planyen l'esperit..

I al capdavant, cregueres que comprenies, una volta més, el sentit de la sènia de la vida. I sabies que la teua esfera del temps cloïa hui un àlbum sense fi perquè anava omplint-se dia rere dia amb l'empenta de les persones benvolgudes que l'havien anat bastint amb tu.

Tres dies després, un altre cap d'any arribava i uns llavis amorosos, amerats amb la força de la terra, t'ajudaven a resistir, de bell nou, el vertigen que et produïa la roda d'eixe món hermètic i incansable, i que tants voldríem un poc més just i lliure.

Feliç i desvetlat Any Nou!